

kant, hvem der endnu ikke har fået deres rimelige andel og mulighed i fremgangen.

Når de i udlandet roser vores økonomiske succes og ser vores sociale problemer som et marginalt problem, er det ikke godt nok for os. Kort sagt, så er verdens bedste velfærdssamfund endnu ikke godt nok for dem, der mest af alle har brug for det.

Finansloven for 2000 er socialt retfærdig, og den er socialt nødvendig, fordi den i ord og ikke mindst i penge forstærker den sociale indsats, som er hele ideen med denne regerings arbejde. Der er stadig mennesker, der slides på vores arbejdsmarked og slides ned. Vi kan alle blive ramt af sygdom, og vi kan alle blive udsat for, at kræfterne ikke rækker til at arbejde så meget.

Vi vil ikke acceptere et samfund, der først bruger mennesker, dernæst nedbryder mennesker for til sidst at smide mennesker direkte ud af arbejdsmarkedet. Derfor indeholder finansloven flere bevillinger til arbejdsmiljøet og specielt til indsatsen over for de 10 farligste job og i særdeleshed for de to allerværste. Der sættes mere fart på et rummeligt arbejdsmarked med social trykthed, med fleksjobbene, der udvides gennem den forbedrede ledighedsydelse.

Finansloven lægger også grunden til en førtidspensionsreform. Målet med en førtidspensionsreform er, at den tager udgangspunkt i personers arbejdsevne fremfor arbejdstab, og at den giver bedre mulighed for at kunne bruge arbejdsevnen. Målet er et arbejdsmarked, der er mere rummeligt, der har plads til alle.

Det bedste svar, man kan give mennesker, der befinder sig på kanten af samfundet eller risikerer at komme der, er fast arbejde. Og det har hundredtusinder af danskere mærket de sidste 7 år. Arbejdsløsheden er nu lavere, end den har været i de sidste 20 år.

Men der er stadig for mange, der ikke har et arbejde, fordi de har det forkerte navn, det forkerte køn eller den forkerte alder. Vi kæmper med arbejdsløshed i nogle områder af landet, i nogle bestemte kvarterer i vores større byer, og vi kæmper med en arbejdsløshed, der rammer de lidt ældre, de ufaglærte, de ufaglærte kvinder i særdeleshed, og mennesker i øvrigt, som er kommet fra andre lande og har opholdt sig i vores land inden for den sidste generation.

Det danske svar er en aktiv arbejdsmarkedspolitik med rettigheder og pligter og en konstant indsats i arbejdsformidlinger og på vore uddannelsesinstitutioner, så de arbejdsløse får

job og kvalifikationer. Den indsats har virket, for ellers var beskæftigelsen ikke vokset med 200.000 nye job, de fleste i den private sektor.

Men svaret er ikke godt nok, for målsætningen omfatter også de mange, der stadig er ledige. Gentagen aktivering i en høj alder uden udsigt til job skaber irritation og håbløshed, ja til tider vrede over et samfund, der kræver, at man gør sin pligt, men ikke i alle tilfælde kan levere en ret til et helt almindeligt arbejde.

I finansloven er der ekstrabevillinger til arbejdsmarkedspolitikken, så vi kan fremrykke tilbuddene til de ledige, kan sikre større kvalitet i aktiveringsindsatsen og få det endelige opgør med langtidsløsheden. Men nok så vigtigt er det, at forliget fjerner en række irriterende begrænsninger i arbejdsmarkedsreformen fra sidste år.

Det ubetingede krav om aktivering af 58-59-årige fjernes, men retten består for dem, der ønsker at blive på arbejdsmarkedet. Samtidig kræver vi bedre kvalitet og større sammenhæng i det, vi byder de arbejdsløse. Vi vil ikke finde os i aktivering uden mening, og derfor vil arbejdsministeren stoppe meningsløse projekter, når vi støder på dem.

Et af de perspektivrige forslag i finansloven er forslaget om servicejob til ledige over 47 år. Her tager vi fat og giver reelle jobmuligheder for arbejdsløse. Vi kan spørge helt enkelt: Hvorfor ikke ansætte en 55-årig arbejdsløs kvinde som den ekstra pædagogmedhjælper eller hjemmehjælper? Eller hvorfor ikke ansætte en 52-årig arbejdsløs mand som den ekstra pedel?

Svaret er: Ja, hvorfor ikke? Mange steder i den offentlige sektor har vi brug for en helt ordinær og ekstra hånd. Lad så være, at det betyder en lidt større offentlig sektor. Hvis vi på én gang giver lidt ældre ledige et tilbud om et rigtigt job og samtidig giver mulighed for at forbedre servicen i forhold til f.eks. børn og ældre, hvad er så problemet?

Også aftalerne om voksen- og efteruddannelse må ses i sammenhæng i kampen mod arbejdsløsheden. Hvis vi ikke nu kæmper for uddannelsesmuligheder for Danmarks ufaglærte, så får de svært ved at fastholde arbejde, får svært ved at få et nyt arbejde og har stor risiko for at blive fremtidens arbejdsløse.

Hele grundlaget, for at vi alle kan følge med udviklingen på arbejdspladserne, er, at vi satser vores ressourcer på de mange, der ikke har fået deres ret til uddannelse. Det er uacceptabelt, at